Luân Hồi Có Hạn

Contents

Luân Hồi Có Hạn **1**
1. Chương 1-1: Tận Thế - Lần Đầu (1) 1
2. Chương 1-2: Tận Thế - Lần Đầu (2) 4
3. Chương 2-1: Tận Thế Lần Thứ Hai (1) 6
4. Chương 2-2: Tận Thế Lần 1 (tiếp) 8
5. Chương 3-1: Tận Thế Lần 2 (tiếp) 10
6. Chương 3-2: Tận Thế Lần 2 (tiếp) 11
7. Chương 4-1: Kết Thúc 13
8. Chương 4-2: Kết Thúc (2) 15

Luân Hồi Có Hạn

Giới thiệu
Thể loại: Không gian ảo tưởng, có trinh thámNguồn: Tấn GiangEditor: Nhất Tiếu Nại HàSố chương: 4Họ là bạn bè, là

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/luan-hoi-co-han

1. Chương 1-1: Tận Thế - Lần Đầu (1)

Edit: Nhất Tiếu Nại Hà

Mưa rơi mù mịt trên đường. Tôi đứng trên ban công ký túc xá, nhìn thấy chiếc xe con dưới lầu lấp lánh một màu da cam, chiếc xe ấy chạy thẳng vào cổng lớn của trường đại học, sau khi rẽ ngoặt thì dừng lại trước cửa khu nhà ở, một đứa nhỏ bước ra khỏi xe, hễ gặp người là cắn. Nạn zombie đã bùng nổ ở lần đầu tiên như thế.

Tôi lùi lại khỏi ban công, ngồi xuống giường ký túc xá, xung quanh tôi đều là những gương mặt quen thuộc. Nhìn xuống dưới gầm giường, tôi phát hiện mình chỉ còn một quả táo để ăn. Siêu thị ở dưới lầu hẳn đã rơi vào tay giặc, tôi đã đột nhiên nghĩ như vậy đấy. Không có gì ăn, cho dù không bị vây cũng sẽ chết đói. Phải rồi, còn nước cơ mà. Tôi vội chạy vào trong toilet, mở hết tất cả vòi, dùng toàn bộ những gì có thể để hứng nước.

"Sao vậy?" Có người đi đến trước mặt tôi rồi hỏi.

Tôi ngẩng đầu nhìn cậu, khuôn mặt trước mắt tôi trở nên mơ hồ, phải nhìn hồi lâu tôi mới phản ứng kịp. Thì ra là A… Cậu là bạn tốt của tôi, chúng tôi đã chơi với nhau, học cùng trường từ khi còn ở trung học cho đến khi lên đại học.

“Bên ngoài, bên… bên ngoài đang bùng nổ nạn zombie…” Tôi nói rất nhỏ, giọng run run, trong đầu chỉ có mỗi ý nghĩ đó.

Tiếng nước chảy từ vòi hòa lẫn với tiếng mưa rơi. A nhìn tôi một lát, sau đó xoay người ra ban công để xác nhận. Một lúc sau, cậu trở lại phòng, khóa chặt cửa ban công lại, ngăn cách tôi với thế giới bên ngoài.

“Là thật…” A ngồi trên tấm đệm mềm xốp của ký túc xá, thì thào như đang tự nói với chính mình.

“Sao thế?” B vốn đang làm việc riêng cũng cảm thấy có gì đó không bình thường.

A ngẩng đầu, đôi mắt giống như trống rỗng, nói nửa ngày cũng nói không được cái gì. Cậu vuốt mặt một cái: “Đã xảy ra chuyện, khắp nơi đều có zombie, hễ gặp ai là cắn người đó, quá mức hỗn loạn.”

“What the…!!! Mẹ nó, cậu chọc tôi đó hả?” C vốn dễ nổi nóng nên lập tức chạy tới bên ban công, B cũng đi theo xem.

Hai người ra một hồi rồi trở lại, ngồi xuống tấm đệm mềm xốp, không ai nói với ai tiếng nào.

“What the… What the… What the…!!!” Dường như C vẫn không dám tin, anh vò rối cả tóc, quát lên: “Chuyện quái quỷ gì thế này?!”

Sắc mặt của B trắng bệch, tôi thấy cô ấy hơi run.

Tôi rót một ly nước, nhiệt độ ấm áp truyền vào lòng bàn tay khiến tôi lấy lại một chút lí trí.

“Tại sao chúng ta lại ở đây?” Ly nước trên tay tôi tỏa ra hơi nóng, sau khi hỏi xong, ngay cả tôi cũng phải sững sờ.

Bầu không khí trong ký túc xá bỗng nhiên lặng đi. A, B, C và tôi, bốn người nhìn nhau.

“Tại sao lại ở đây? Bởi vì B nói hôm nay là sinh nhật cậu.” A đẩy mắt kính trên chóp mũi.

Trả lời rất bình tĩnh.

C hơi xù lông, mái tóc màu đỏ dựng đứng cả lên: “What the… Không thể nào, cậu bị dọa đến mất trí rồi à?”

B lo lắng nhìn tôi: “Cậu không sao chứ… Hôm nay là sinh nhật cậu mà… Mình đã gọi A tới, cậu không nhớ sao?” Giọng nói của B vẫn dịu dàng như vậy, chứa đầy sự lo lắng.

Tôi hơi thất thần, sinh nhật ư? Không phải sinh nhật của tôi là… hôm nay sao? Phải… hình như là sinh nhật tôi.

Đau đầu quá đi mất! Tôi day day hai huyệt thái dương… Sinh nhật? Không có bánh kem, cũng không có hoạt động gì ư?

“Đừng nghĩ nhiều, hẳn là vừa rồi cậu đã bị kích động quá mức, trước tiên hãy bình tĩnh đi.” A vỗ vai tôi, tỏ vẻ an ủi.

“Á á á - -” C vứt di động xuống đất: “Di động không có tín hiệu, rốt cuộc là chuyện quái gì? Chẳng lẽ chúng ta phải chờ chết ở đây sao? đem di động ngã văng ra ngoài, ”Di động không tín hiệu, đến cùng là cái gì quỷ, chúng ta phải ở chỗ này chờ chết sao? Đậu xanh rau má - - - - ”

Sắc mặt của C cực kỳ khó coi, cậu ấy đã nhìn thấy tình huống ban nãy, xem ra trường học đã hoàn toàn bị khống chế… Không nghĩ cách thì chỉ có thể chờ chết ở đây thôi.

B yên lặng, đi vòng quanh phòng để tìm kiếm, thấy gì có thể ăn là cô ấy gom lại một chỗ. Nước trong toilet đã ngừng chảy, tổng cộng hứng được ba thùng nước lớn, nhưng không biết còn có thể chịu đựng được bao lâu.

Trong bầu không khí tràn ngập hơi thở tuyệt vọng, tôi vẫn luôn cảm thấy có gì đó khác thường.

A là người đầu tiên phá vỡ sự im lặng: “Mọi người… lạc quan một chút đi. Chuyện lớn như vậy, đất nước nhất định sẽ có phương án khẩn cấp.”

“Nếu không có thì sao? Nếu mấy cái phương án khẩn cấp đó chưa được thực thi thì tính gì? Chúng ta phải chờ chết ở đây à? Cậu nhìn đi, bốn người lớn thế này nhưng còn lại cái gì? Mù tạt chấm dưa leo, bánh quy vị cá mực, một con cua đồng, một trái táo hả???” C nóng nảy, hất đổ toàn bộ đồ ăn trên bàn xuống khiến tất cả bị đổ tràn lan.

“Bình tĩnh một chút, bây giờ chưa phải lúc sơn cùng thủy tận* đâu mà.” B nói dịu dàng rồi nắm nhẹ tay C, dường như cô ấy muốn giúp C có thêm hy vọng.

*Cùng đường bí lối - tình cảnh không lối thoát, lâm vào tuyệt vọng

Phải rồi, B và C là người yêu của nhau mà. Từ hồi trung học, bọn họ đã có tình cảm, lúc nào cũng thật ngọt ngào.

C cắn môi, ánh mắt trở nên đỏ bừng. Cậu nắm lại tay B, không nói gì cả.

A cởi mắt kính ra, khuôn mặt vô cùng mệt mỏi.

Tôi nhìn vào di động: 11 giờ rưỡi về đêm, bầu trời bên ngoài tối như mực, không có trăng cũng chẳng có sao, hẳn là một đêm mất ngủ rồi…

Lúc tôi mở mắt ra, nhìn thấy ánh nắng chiếu vào từ ngoài cửa sổ. À… hình như tôi đã ngủ thiếp đi, đêm qua cố thức đến ba giờ, rốt cuộc vẫn gục xuống.

Trên người tôi có một chiếc chăn mỏng. Tôi nhìn sang A đang nằm ngủ cách đó không xa và tự hiểu ra. A là một người cực kỳ bình tĩnh, tuy rằng vẻ ngoài của cậu bình tĩnh đến mức lạnh lùng, nhưng tôi biết thật ra cậu là người dịu dàng nhất.

B và C ngả đầu vào nhau. C chau mày. Dưới ánh nắng mặt trời, bóng dáng của họ ấm áp làm sao…

Tôi lặng lẽ đứng dậy, bước đến bên ban công để xem tình hình. Zombie rải rác trên đường, vồ lấy con người. Tôi nhắm chặt mắt, trong lòng cảm thấy vô cùng thê lương.

Trong ký túc xá, tất cả mọi người đều đã tỉnh. Thấy tôi bước vào, bọn họ đều dùng ánh mắt yên lặng để hỏi, tôi đành cười khổ: “Hoàn toàn… Tuyệt vọng!”

A đeo mắt kính vào, khôi phục vẻ bình tĩnh. Tôi nghe thấy giọng nói bình thản của cậu: “Nếu đã vậy, chúng ta cần phải ra ngoài. Mọi người uống nước trước đi, ăn sáng luôn nữa. Một giờ sau, tất cả sẽ xuất phát.”

Tôi hoàn toàn có thể hiểu được lời A nói. Mọi người đã ngủ một giấc, bây giờ là lúc sức lực dư thừa, đúng lúc có thức ăn và nước uống để duy trì trạng thái tốt nhất.

Nếu cứ chờ mãi trong ký túc xá, thức ăn và khao khát sống còn sẽ dần dần tiêu tan, chẳng còn gì cả, không bằng hợp lại với nhau, đi đến chỗ khác để tìm kiếm hy vọng.

Một tiếng đồng hồ trôi qua rất nhanh, chúng tôi chuẩn bị thức ăn và nước uống cần thiết, mang theo vài dụng cụ phòng thân rồi xuất phát.

Trong hành lang im ắng, chúng tôi bước đi mà vô cùng căng thẳng, dường như chỉ nghe thấy tiếng hít thở và nhịp tim đập.

Khu lầu này… không có một ai cả. Này căn lầu.

Ra khỏi cửa lớn của ký túc xá, rốt cuộc thì tôi cũng nhận ra chỗ nào khác thường. Tôi kéo áo B, nói: “Từ hôm qua đến giờ, hình như mình không nghe thấy ai ngoài tiếng của bốn người chúng ta.” Tay của tôi run lên vì sợ hãi, mồ hôi trên trán rịn thành từng lớp.

Ánh mắt B cũng trở nên hoảng sợ: “Cậu làm sao vậy? Cậu không nghe thấy ư — có tiếng người cầu cứu và tiếng cắn xé của zombie mà…” Hóa ra ánh mắt cô ấy sợ như vậy là vì tôi.

Câu nói của cô ấy như một chiếc chốt mở khóa, rốt cuộc thì tôi cũng nghe thấy tiếng rồi… những tiếng kêu la tuyệt vọng.

Chúng tôi quyết định đến thư viện. Bởi vì người ở siêu thị dưới lầu đã gom đi cả rồi, hoàn toàn không có thức ăn.

Trải qua một hồi trốn tránh, ẩn náu, chúng tôi hầu như đã thật sự mệt mỏi, gân cốt bị chùng xuống. Cửa thư viện bị khóa chặt, nhưng ngoài cửa chính cần phải quét thẻ sinh viên trường thì mới vào được.

"Đậu xanh - - may mà ông đây có mang thẻ theo." C tóc đỏ lấy thẻ sinh viên ra, "tick"…. cửa chính thư viện đã mở.

2. Chương 1-2: Tận Thế - Lần Đầu (2)

Edit: Nhất Tiếu Nại Hà

Thư viện ở lầu một vắng vẻ, trống không. Nhiều bộ sách nằm lộn xộn trên sàn, không khó để tưởng tượng mọi người đã trải qua nỗi hoảng sợ như thế nào.

"Lên lầu hai xem thử, mình cảm thấy sẽ có chút gì đó." A vẫn đi trước, tôi nhìn bóng lưng cậu mà an tâm hơn hẳn.

B đi trước tôi, cô ấy quay đầu lại, hỏi nhỏ: "Cậu không sao chứ? Bây giờ đã đỡ chưa?" Cô ấy vẫn cho là tôi bị kinh hãi quá mức, chỉ có bản thân tôi biết thật ra mọi chuyện không phải như cô ấy nghĩ.

Tôi rũ mắt xuống, lắc đầu nhẹ nhàng: "Không sao cả, đừng lo cho mình."

"Ừ, vậy là ổn rồi." Cô ấy cười rất nhẹ, hình như đã yên tâm.

Đi đến nơi lưu trữ sách ở lầu hai, A đẩy cửa vào. Thật bất ngờ làm sao, cửa bị đẩy ra một cách dễ dàng.

Có rất nhiều người ngồi đủ kiểu, tất cả đều lọt vào tầm mắt tôi. Không hiểu vì sao trực giác trong tôi giống như muốn nói: Nơi này có vài phe phái đang kiếm lợi, bọn họ đấu đá lẫn nhau chỉ vì lợi ích.

Người có thế lực lớn nhất ở đây chính là người đàn ông trẻ tuổi đang ngồi trên ghế sofa bọc da hổ. Thấy chúng tôi bước vào, anh ta híp mắt, nói: "Ta là vua ở trong không gian này, các người nhất định phải nghe theo ta." Giọng nói chứa đầy sự lạnh lẽo, khốc liệt xen lẫn khát máu.

C vừa nghe liền xù lông: "What the…! Tận thế rồi mà mày còn làm chuyện quỷ quái hả?! Vua? Đồ trâu bò! Có phải mày còn chưa tỉnh không??? What the…!"

King — cũng chính là vua. Anh ta ngẩng đầu nhìn cậu một hái, tựa như đang nhìn một người đã chết vậy.

A đẩy mắt kính lên và nói với King: "Đừng để ý, cậu ấy mới trải qua chuyện lớn như vậy nên nhất thời kích động, mọi người thông cảm cho."

B kéo C còn đang muốn cái gì đó lại, lắc đầu.

"Cậu nói chuyện lễ phép đấy, nghe còn thấy thoải mái một chút." Một người phụ nữ có hình xăm dây leo hoa hồng cười hì hì, cô ta chỉ đeo đai lưng màu đen và mặc quần tây ngắn, thoạt nhìn trông có vẻ rất giỏi giang.

Trực giác nói với tôi rằng cô ta là bạn của K – Queen.

Nghe Q nói vậy, K mới miễn cưỡng đưa mắt nhìn thoáng qua A, sau đó mới phất tay, gọi A đi qua.

Q cũng gọi tôi và B tới bên cạnh, khuôn mặt cô ta cười rất tươi. Cô ta nhìn tôi, sau đó liền kéo B đang đứng ở phía xa đến gần mình, nói rất nhỏ.

Tôi đứng ngây ra tại chỗ, không biết làm sao cho phải, chỉ thấy B nhíu mày thật chặt, cô ấy đột nhiên nhỏ giọng tranh cãi với Q rất kịch liệt.

Những người khác đều được gọi đến chỗ của K và Q để hỏi thăm tình hình, để lại một mình tôi đứng tại chỗ. Cửa sổ sát đất của nơi lưu trữ sách không hề được đóng, một trận gió thổi vào khiến cả người tôi lạnh toát.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Vì sao mọi chuyện lại biến thành như vậy?

A quay trở lại, nói rất lạnh lùng: "Chúng ta đi thôi." Ở bên kia, B cũng giằng tay ra khỏi Q, chạy chậm về phía tôi.

"Sao vậy?" Tôi hỏi nhỏ B, cô ấy luôn là một người dịu dàng, không dễ tức giận như vậy.

B ngẩng đầu, nhìn chằm chằm vào tôi, tôi bị cô ấy nhìn đến mức lạnh cả sống lưng. Một hồi sau, cô ấy lắc đầu, không nói gì cả.

"Đi thôi, chúng ta đi thôi. Nơi này… không ổn." A vừa nói vừa thu dọn đồ đạc, tôi cân nhắc ý tứ của cậu, định bụng ra ngoài sẽ hỏi cậu sau.

Trong lòng họ có chuyện gì đó, bởi vì ngay cả một người chểnh mảng, lơ là như C cũng nhìn tôi bằng ánh mắt phức tạp.

Một hàng bốn người đi từ lầu hai đến chỗ rẽ lầu ba, suốt cả đoạn đường chẳng hề nói chuyện.

"Lúc nãy sao vậy?" Tôi không nhịn nổi nữa, cả đoạn đường đều im lặng đã khiến tôi cảm thấy nhất định là họ có chuyện gì đó, chỉ có tôi bị giấu giếm mà thôi.

"Không có việc gì, không có việc gì, cậu không cần phải biết." A sờ đầu tôi, lộ ra vẻ dịu dàng hiếm thấy.

B vẫn không hé răng, cũng chẳng ngẩng đầu nhìn tôi, ngược lại là C vô cùng phiền chán: "What the… những gì bọn họ nói đúng là mẹ nó chẳng thể tưởng tượng nổi." C nhìn thẳng vào mắt tôi, gằn từng tiếng: "Bọn họ nói —"

"Á - - -" B đột nhiên hét lên một tiếng rồi bụm miệng, chỉ tay vào hành lang lầu hai. Nhìn theo hướng tay cô ấy chỉ, tôi thấy một đoàn zombie đang đột kích.

"Chạy mau, lên lầu!" A kéo tôi và B lên cầu thang của lầu ba, còn cậu thì lo cản ở phía sau.

Tình huống vô cùng hỗn loạn, tôi chạy nhanh như bay, thậm chí cũng không kịp nhìn đường dưới chân mình. Bốn người chúng ta chạy đến một phòng chất đầy đồ đạc linh tinh, ai nấy đều thở hổn hển.

Tim tôi đập dồn dập, bởi vì vận động quá độ mà cảm thấy hít thở không thông. Đợi đến khi tỉnh táo lại, tôi mới có cơ hội xem xét căn phòng này. Đây là một chỗ để đồ đạc linh tinh, bên trong chất đầy dụng cụ làm vệ sinh, kỳ quái hơn là còn có một cánh cửa bên hông.

Mọi người ngồi dưới đất, nghỉ ngơi khoảng một giờ. A nhìn cánh cửa hông kia rồi nói: "Mình qua đó xem tình hình thế nào, có lẽ sẽ có thu hoạch."

Tôi không muốn cậu đi. Trực giác nói với tôi rằng sẽ có chuyện không may xảy ra, nhưng không hiểu sao môi tôi lại giật giật, không thể nói ra câu nào cả.

A đứng dậy, dắt tôi qua một bên: "Mình nhận được báo cáo lần trước rồi." Cậu nở nụ cười nhợt nhạt.

Tôi không nói gì. Báo cáo? Báo cáo gì chứ? À… đúng vậy, tôi đã báo cáo rồi."

Đầu tôi lại bắt đầu đau, nhìn A rời đi, cả tôi lẫn B và C đều im lặng. Thời gian dần dần trôi qua, ánh nắng chiều đã nhuộm đỏ cả một bầu trời.

Tôi bắt đầu có cảm giác không an tâm rất mãnh liệt: "Không được, mình phải đi tìm cậu ấy." Tôi cầm ba lô lên, định bụng chạy tới cửa hông để tìm A.

"Đừng đi! Đừng đi!" B gọi tôi ở sau lưng: "Nếu cậu nhất định phải đi, mình sẽ đi cùng cậu."

Tôi còn chưa nói mà C đã xù lông: "What the… cậu muốn đi chịu chết hả? Đừng có dẫn B theo!" sau đó quay sang B và nói: "Em có biết không…"

"Em biết." B kịp thời ngắt lời của C, nói: "Em muốn đi. Em muốn ở bên cạnh cô ấy."

"Được được được, đi đi đi, chịu chết hết đi, ông đây ở lại nhìn xem." Dứt lời, C ngồi xuống với vẻ hờn dỗi.

B cũng lấy đồ, đi đến bên tôi và nói: "Đi thôi."

Tôi đẩy cửa hông ra, đi vào một vùng tối và sâu không thấy đáy.

Giơ bàn tay năm ngón lên cũng không nhìn thấy gì, chúng tôi đi khoảng chừng hơn nửa tiếng. B đoán rằng nơi đây là một thư viện đầy sách, chứa đựng toàn bộ sách của địa phương.

Vòng qua từng giá sách một nhưng vẫn không tìm thấy lối ra, tôi hơi mệt nên bước chân chậm lại, đi tới đi lui, bỗng nhiên cảm thấy có gì đó thiếu thiếu. "B này?" Tôi hỏi dò, nhưng trong thư viện chỉ có tiếng tôi vang lên.

Di động phát ra ánh sáng mỏng manh chớp tắt, hết pin rồi. Tim tôi đập nhanh quá. Không còn cách nào, tôi đành phải kéo màn cửa sổ ra, ánh trăng chiếu vào tạo thành ánh sáng mờ nhạt, vừa khéo có thể chiếu sáng từng chỗ một.

Tôi xoay người, bỗng nhiên có ai đó vụt qua trước mắt. Đau quá – Tôi cúi đầu, một con dao ngắn đã đâm vào lồng ngực, đây chính là đồ mà chúng tôi đã mang ra khỏi ký túc xá, lúc đó tôi đã để nó vào ba lô của ai?

Tôi muốn ngẩng đầu nhưng một giây sau, tay của ai đó đã bịt mắt tôi lại.

Hoàn toàn không thấy ánh sáng, chỉ ngửi thấy mùi máu tươi nồng đậm trong không khí. Một hồi lâu, tôi mới nghe thấy tiếng thở dài.

Tôi biết… tất cả đều kết thúc hết rồi.

3. Chương 2-1: Tận Thế Lần Thứ Hai (1)

Edit: Nhất Tiếu Nại Hà

Tôi mở to mắt, phát hiện mình đang nằm trên giường ở ký túc xá. Không kịp mang giày, tôi đã vội chạy ra ban công.

Mưa bụi vẫn rơi mịt mờ như lúc trước, có chiếc xe màu da cam quét thẻ để đi thông qua cổng trường, sau khi rẽ đến trước khu nhà ở thì dừng lại, một đứa nhỏ bước xuống xe, gặp người là cắn – nạn zombie lại bùng phát lần thứ hai.

Tôi biết rằng không thể ngăn cản được rồi, trong lòng vô cùng lạnh lẽo. Quay trở lại phòng ký túc xá, tôi khép hờ cửa ban công lại, sau đó ngả đầu trông qua, trông thấy A, B và C đều đang nhìn mình.

"Bên ngoài… bên ngoài đang bùng phát nạn zombie…" Tôi sờ đầu, phát hiện mình bình tĩnh hơn lần đầu tiên không ít.

Không có một câu hỏi nào trong dự đoán của tôi được cất lên, tôi ngẩng đầu nhìn bọn họ, vẻ mặt của ai cũng cực kỳ phức tạp giống như muốn nói lại thôi.

Phúc đến thì lòng cũng sáng ra* trong chốc lát, tôi buột miệng hỏi: "Các cậu cũng sống lại hết sao?"

*Khi vận may đến, thì người ta linh hoạt khôn ngoan hơn

Bốn người ngồi xếp bằng, mặt đối mặt với nhau trên tấm đệm mềm xốp. A mở miệng đầu tiên, nói chậm rãi: "Mình bước qua cánh cửa hông đó, phát hiện trong đó là một kho sách dầy đặc chứa đầy tin tức nhưng lại chẳng có một ai. Mình đang đọc thử xem thì sau gáy đột nhiên tê rần, kế tiếp là mất tri giác, vừa mở mắt ra đã thấy chỗ này."

B vén mấy sợi tóc lòa xòa ra sau tai, nói khẽ: "Vốn dĩ mình và cậu ấy đi chung, nhưng đi tới đi lui một hồi thì không thấy cậu ấy đâu nữa. Lúc đó mình rất sợ vì nơi đó rộng lắm, không thể nào vọng lại tiếng của mình được. Mình đã đi dọc theo đường cũ để tìm cậu ấy, bỗng nhiên mình trượt chân bởi thứ gì đó sền sệt, đầu đập xuống đất… và trở lại đây."

"Khụ khụ" C có hơi đỏ mặt: "Mình té từ trên lầu xuống, what the…!!! Không ngờ ở lầu ba lại có kẻ đẩy ông đây té chết!"

Nụ cười của C chợt vụt tắt, cậu nói nghiêm túc: "Mấy cậu đi không bao lâu, mình ngủ một lát, bỗng nhiên có một tiếng vang rất lớn ở dưới lầu giống như cái gì rơi xuống vậy. Mình nhào ra xem, lúc đó trời rất tối, chẳng thấy cái gì cả, kết quả là có người dám đẩy mình xuống. Ôi… Mạnh thật đấy!"

Nói xong, C nở nụ cười mỉa mai.

Lưng tôi toát mồ hôi lạnh, hóa ra tất cả mọi người đều bị sát hại… Tôi mệt hỏi, day day hai huyệt thái dương, bỗng nhiên nghĩ đến – xem ra không thể tìm thấy hung thủ giết tôi rồi.

Tôi ngẩng đầu nhìn bọn họ một lần, nói thật chậm: "Mình bị người ta giết chết, hung thủ nằm trong số chúng ta."

Bầu không khí trở nên yên lặng một hồi, tôi nói tiếp: "Sau khi mình và B tách ra không lâu thì đã bị giết. Trước khi chết, mình nhìn thấy con dao ngắn trong tay hung thủ." Tôi lấy con dao trong ngăn kéo ra: "Chính là cái chuôi này."

"Nhưng mà…" B mở miệng dịu dàng: "Trên đường tới thư viện, con dao này đã xuyên qua đầu zombie, chưa từng rơi xuống. Lúc đó A cũng nhìn thấy, hơn nữa còn phát dụng cụ mới cho chúng ta."

A gật đầu, ý bảo chuyện này là thật.

"Cũng có khả năng là hai đứa K và Q khốn kiếp kia đã hại chúng ta!" C căm giận, nói: "Ông đây vừa gặp đã thấy bọn đó chẳng phải người tốt rồi!"

"Không hẳn, may mà bốn người chúng ta vẫn không có việc gì đấy, chẳng phải sao?" A vuốt mái tóc ngắn, dáng vẻ vẫn bình tĩnh.

B ôm lấy hai đùi của mình, nói: "Chúng ta cứ ngây ngốc ở trong này không tốt sao? Thế giới bên ngoài rất nguy hiểm. So với việc bôn ba khắp nơi, không bằng bảo vệ tốt cứ điểm này."

Quả thật là thế, không có mục tiêu mà còn chạy loạn thì chẳng khác nào đang đùa với mạng sống.

Bốn người nhất trí thông qua quyết định. Việc kế tiếp, trước tiên cần phải dọn lại đống đồ để làm cứ điểm.

Ký túc xá tổng cộng có năm lầu. Bởi vì muốn vào cửa phải quét thẻ sinh viên nên chúng tôi đến kiểm tra lầu một trước.

Cứ như vậy, tôi và A kiểm tra lầu 1 lầu 2, B và C kiểm tra lầu 3 lầu 4, lầu 5 là chỗ tôi ở.

Hành lang vẫn im ắng như cũ, không hề có dấu hiệu nào của người sống sót, giống như mọi người đã biến mất trong nháy mắt vậy.

Cửa chính vẫn ổn, từ cửa chính có thể nhìn thấy zombie ở bên ngoài đi vừa nghiêng vừa lệch, ung dung thong thả, nhưng một khi đánh hơi thấy người, zombie đuổi theo nhanh như bay.

Tôi và A ẩn núp cẩn thận, nhanh chóng kiểm tra xong đại sảnh ở lầu 1, sau đó đi lên lầu 2, trong lòng tôi còn đang nghĩ tới vẻ mặt vừa nãy của mọi người những vẫn chẳng có manh mối nào.

Bởi vì cõi lòng chất chứa tâm sự, tốc độ của tôi có hơi chậm lại. A đứng cao hơn tôi một bậc trên cầu thang để chờ, do đó mà khi một bàn tay xuất hiện trước mặt, tôi đã bị dọa đến mức nhảy dựng.

Tôi nhìn lên, chỉ cần thấy góc cạnh khuôn mặt của A rất rõ ràng, giọng nói trầm thấp dễ nghe của cậu vang lên trong hành lang: "Nắm tay mình đi, cậu đi chậm như vậy, mình sợ cậu sẽ bị lạc mất."

Tôi nhìn những ngón tay trắng nõn thon dài của A, không thể không thừa nhận chúng nó sức hấp dẫn, nhưng cuối cùng thì tôi vẫn lắc đầu.

Vì sao ư? Trông thấy A dùng ánh mắt yên lặng để hỏi — điều nói không nên lời ở đây chính là… nếu bàn tay cậu là bàn tay đã đâm dao vào lồng ngực tôi thì sao?

Tạm thời, tôi không thể tin bất cứ một ai.

Vẻ mặt của A dần trở nên ảm đạm. Một lát sau, cậu thu tay lại, xoay lưng về phía tôi: “Đi thôi.”

Thật sự xin lỗi… A à…

Thật lòng xin lỗi cậu… Thật lòng xin lỗi cậu… A ơi

4. Chương 2-2: Tận Thế Lần 1 (tiếp)

Edit: Nhất Tiếu Nại Hà

Tôi cắn chặt răng, nước mắt lặng lẽ chảy xuống khiến làn da hơi đau.

A không quay đầu.

Cậu ấy sẽ không bao giờ ngoái lại nhìn tôi nữa.

Kiểm tra lầu 1 và lầu 2 xong, tiện tay thu gom vài món đồ, nếu theo như lời của cả bốn người nói thì chúng tôi có thể chịu đựng khoảng mười ngày nửa tháng.

Sau khi tôi và A trở về phòng ngủ thì B và C vẫn chưa về. Bầu không khí yên ắng khiến tôi và cậu ấy hít thở không thông. Vì vậy, tôi chuyển sang ngồi trên một chiếc ghế nhỏ ở ngoài ban công. Một zombie, hai zombie, ba zombie…

Cùng lúc đó, ở trên sân thượng của lầu cao nhất.

B và C dựa vào lan can — B vẫn dịu dàng như trước: “Anh xem, em đẩy nhẹ một cái là anh ngã xuống rồi.” Nói xong, cô mỉm cười.

Đồng tử trong mắt C phóng lớn kịch liệt, cậu nắm chặt lấy tay B rồi quát: “Là em sao?!”

B nhìn mái tóc đỏ bị gió thổi rối tung của C rồi cười: “Em chỉ đùa với anh một chút, anh nghiêm túc quá đấy.”

“Trong lòng em rõ ràng nhất – Ngoại trừ đồ ngốc bị bỏ qua kia(ý nói D), em, A và anh, thậm chí còn có K và Q, tất cả đều hiểu hết cả! Giả bộ hả? Bạn gái?!”

Cho dù lời nói của C chứa đầy ý mỉa mai, B vẫn mỉm cười: “Trong lòng mọi người đều rõ thì cứ như vậy đi, bạn trai à.”

Nói xong, cô xoay người muốn bỏ đi, nhưng chợt phát hiện cánh tay mình bị người ta giữ chặt: “Buông ra, không trở về thì bọn họ sẽ nghi ngờ đó.”

C không buông tay, cậu hỏi: “Người đẩy anh xuống là em sao?”

Nếu như B quay đầu lại vào lúc này, C sẽ phát hiện mắt cô đỏ hoe.

Nhưng B không hề quay lại, cô chỉ nói hờ hững: “Ai mà biết, trời tối quá, ai biết là ai đâu?”

“Ha ha, anh hiểu rồi.” C buông lỏng tay một cách quyết đoán, giọng nói cực kỳ lạnh lùng: “Vậy thì hãy xem ai là người chiến thắng đến lúc cuối cùng.”

Một giọt nước mắt rơi xuống nền xi măng rồi bốc hơi hoàn toàn trong nháy mắt. Ai cũng không ngờ tình yêu chân thành cứ như vậy mà biến mất…

Trong lúc vừa ngồi trên ban công vừa đếm tới zombie thứ 28, tôi chợt phát hiện một đám người đang chạy một cách gian nan về hướng bên này, họ vừa chạy vừa đánh nhau với zombie.

Hình như hơi quen mắt… Là K và Q! Theo sau họ là một đám người…

Tôi nhanh chóng gọi A ra xem. Đúng lúc này, B và C cũng đã quay lại kịp. Bốn người chúng tôi đứng trên sân thượng và nhìn xuống dưới: “Có cứu họ không?”

"Không cứu! Dựa vào cái gì phải cứu? Lỡ như người đã giết chúng ta là K và Q thì sao? Đừng có dẫn sói vào nhà chứ? Trên thế gian này làm gì có đứa con gái nhà giàu nào biết thông cảm cho người ta?" C biểu đạt ý kiến rất kịch liệt.

A suy xét một lát rồi đáp: "Cứu đi. Bọn họ đều là bạn học cùng, chúng ta không thể trở mắt nhìn họ chết được. Vả lại, lát nữa bọn họ chạy tới đây cũng sẽ dẫn cả zombie tới, chẳng bằng chúng ta chủ động chạy ra."

B cũng đồng ý cứu người, vì thế mà tạo thành ý kiến với tỷ lệ 1:3, chúng tôi bắt đầu chuẩn bị hành động.

Chúng tôi mang đủ dao kéo và thẻ sinh viên. A và C chịu trách nhiệm lừa zombie sang hướng khác để đám người K chạy đến chỗ này, còn tôi và B thì lo tiếp ứng.

Kế hoạch này, nếu nói thì rất dễ, nhưng lúc làm lại có quá nhiều chuyện không ổn, không cẩn thận sẽ biến mình thành nạn nhân.

Tôi nắm chặt cây vợt tennis trong tay và gật đầu với B. Cửa vừa mở ra, A liếc C đang không tình nguyện một cái rồi xông ra ngoài.

Tôi lo lắng khi nhìn phương hướng mà họ đang đi tới, trông thấy họ đập vỡ mấy lọ dầu thơm để zombie bị lẫn lộn vị giác. Đợi đến khi đám người đến gần cửa lớn bên này, A và C đổ đầy bột mì ra để thị giác của zombie bị lẫn lộn.

Toàn bộ quá trình trên không tới năm phút đồng hồ nhưng lại khiến tôi có cảm giác dài hơn nửa thế kỷ. Khi đám người đã vào cửa lớn cả rồi, tôi mới phát hiện quần áo của mình ướt đẫm.

Đám người được cứu đều xương cốt rã rời, mệt mỏi đến lức nằm dài trên sàn ở sảnh lớn. King và Queen cố gắng đứng dậy, bước đi tập tễnh về phía chúng tôi. Tôi cầm chặt vợt tennis trong tay, đứng dựa vào góc tường.

K và Q vẫn ăn mặc và giữ dáng vẻ như lúc trước, chỉ là người họ dính đầy máu, vô cùng chật vật. Q mỉm cười, mở miệng từ từ: "Quả thật là ít nhiều nhờ vào các bạn, bằng không thì chúng tôi phải chết ở đây rồi." Thoạt nhìn trông cô ta có vẻ rất chân thành.

K chỉ nói hai chữ: "Cảm ơn", dáng vẻ cực kỳ lạnh lùng, đạm mạc. Xem ra bọn họ không nhớ chuyện trước đó, tôi thở phào một hơi và nói: "Không cần cảm ơn, chúng tôi không thể thấy chết không cứu, mấy người có thể xuống lầu 1 và lầu 2." Về việc sắp xếp đám người K và Q thế nào thì chúng tôi đã thương lượng với nhau trước đó.

"Được, thật sự rất cảm ơn các bạn." Q mỉm cười đáp tạ, lập tức dẫn K và đám người kia đi từ từ xuống lầu.

Những người đó giống như đều không có biểu cảm… Nhìn bóng lưng bọn họ rời đi, tôi bỗng nghĩ tới một điều gì đó rồi lắc đầu, có lẽ tôi đã nhìn nhầm.

"Chúng ta cũng trở về nghỉ ngơi đi." B đỡ tôi đã không còn sức lực rồi nói với cả bốn người.

"Được, đi thôi." Tôi bước qua, định đỡ A dậy nhưng cậu lại đẩy nhẹ tay tôi ra, nói: "Tự mình đi được." Tuy rằng dáng vẻ cậu vẫn hiền hòa nhưng lại có gì đó xa cách.

A rời đi trước, không liếc nhìn tôi. B lo lắng, muốn nói lại thôi: "Hai người…"

Tôi hiểu cô ấy muốn nói gì, khóe miệng bỗng dưng giật giật: "Không sao… qua rồi sẽ ổn thôi."

C cất cao giọng cười: "Đừng cười, trông khó coi hơn cả khóc đấy." Nói xong, cậu dựa vào B để lên lầu.

Tôi đứng ngây tại chỗ, bỗng chốc không biết phải làm thế nào, tại sao lại trở nên như vậy?

5. Chương 3-1: Tận Thế Lần 2 (tiếp)

Edit: Nhất Tiếu Nại Hà

Tôi đứng ở một con đường tối om, không hề có một tia sáng. Không khí xung quanh giống như bị hút sạch, hơi thở của tôi mỗi lúc một đè nén.

Dường như trong thế này vốn chỉ có một mình tôi. "A?" Trong cơn mông lung, hình như tôi đã gọi tên người mình muốn gặp nhất. Tôi lập tức tỉnh táo lại. A… hẳn là cậu ấy sẽ không bao giờ muốn quan tâm đến tôi nữa.

Tôi chống tay vào tường, ngồi xuống chầm chậm, hai tay vòng qua đầu gối, cứ như vậy mà dần chết đi. Ý thức dần trở nên mơ hồ, hình như có ai đó đang gọi tôi: "Nghe đây… cậu không thể chết như vậy được!"

Hả? Tôi ngẩng đầu nhìn, có vài tia sáng được chiếu tới từ phía xa, nhưng tôi lại không thể mở mắt được. Một bàn tay kéo tôi dậy, dẫn tôi về một hướng. Ánh mắt tôi dần thích ứng ánh sáng, rốt cuộc cũng thấy rõ bóng lưng người phía trước – là A!

Cậu ấy dẫn tôi đi tìm ánh sáng.

"Mình tưởng cậu không quan tâm tới mình nữa!" Bao cảm xúc đè nén bấy lâu bỗng chốc bùng nổ, tôi gào khóc nức nở.

A xoay người, cậu xoa đầu tôi rất dịu dàng: "Nhưng cậu vẫn phải đi trên con đường này một mình."

Tôi hơi sợ hãi, vội vàng túm lấy góc áo cậu: "Cậu đừng đi!"

A không nói gì mà chỉ lẳng lặng nhìn tôi, hồi lâu sau mới đáp: "Nhưng… chỉ khi mình biến mất thì mới là điều tốt đối với cậu." Dứt lời, cậu nở nụ cười: "Hẹn gặp lại."

Nói xong, thân hình A bắt đầu tan biến từng chút một cho đến khi góc áo cuối cùng của cậu bị túm trong tay tôi hóa thành những đốm sáng.

"A - - - - - -" Tôi la lên, người đã mất sẽ không trở về được nữa.

"Này! Cậu tỉnh lại mau! Này!" Trong cơn mơ màng, thân thể tôi bị lắc lư kịch liệt, sau khi mở mắt tôi liền nhìn thấy C.

"Sao hả? Chuyện gì vậy?" Tôi xoa mắt, không rõ tình huống thế nào.

"Cậu gặp ác mộng, vừa khóc vừa gọi tên A…" B ngồi bên cạnh, nhìn tôi lo lắng.

"A đâu rồi?" Tôi trông ra bốn phía nhưng không thấy bóng dáng của A.

"Cậu ấy đi tìm K và Q để nói chuyện, dù sao thì việc mọi người ở chung cũng là vấn đề lớn."

Vậy sao… Tuy rằng trong lòng đã biết vậy nhưng tôi vẫn không yên tâm.

Đúng lúc này, A đẩy cửa bước vào.

Cậu lập tức ngồi xuống, nói với chúng tôi: "Hình như Q và K không nhớ rõ chúng ta, cho nên mình đã thương lượng với họ rằng mọi người không can thiệp lẫn nhau, họ ở lầu 1 lầu 2, chúng ta ở lầu 4 lầu 5. Nếu có gì cần thì đôi bên giao dịch ngang giá."

"Hừ, như vậy là tốt nhất, nhưng mà ông đây vẫn sợ bọn họ làm ra chuyện gì đó đẹp mắt đấy." C căm giận và nói.

"Hẳn là sẽ không, chẳng phải bây giờ mọi người đều còn sống đó ư? Cần gì phải tự giết hại lẫn nhau chứ?" B nói nhẹ nhàng.

Không biết có phải vì lời của B có lý hay không mà C chẳng hề nói gì nữa.

Nhờ đó mà tôi mới tìm được cơ hội để nói chuyện với A: "Sắc mặt của cậu trông không được tốt, có chuyện gì ư?"

A nhìn tôi một cái rồi nở nụ cười hờ hững đầu tiên tính từ hai ngày qua: "Không sao cả, cảm ơn cậu đã quan tâm." Tuy cậu cười nhưng lại vô cùng lạnh lùng, xa cách.

Trái tim của tôi càng lạnh đi.

Cùng lúc đó, Q và K đã thảo luận xong vấn đề này.

Q nói: "Bây giờ mọi người đều muốn sống sót, trước mắt thì chắc chắn sẽ không phát sinh xung đột gì lớn." Khuôn mặt cô ta nở nụ cười rất tươi làm cho ai nấy đều cảm thấy yên tâm, thư giãn.

K vẫn giữ vẻ lạnh lùng, đạm mác: "Sống sót, dễ dàng." Im lặng nửa ngày, anh ta nói thêm: "Nhưng em có biết không, chúng ta chưa từng muốn sống sót kiểu như thế này."

Nghe lời K nói, nét cười trên mặt Q dần biến mất.

"Bọn họ cho rằng chúng ta không nhớ chuyện trước kia, cũng không biết rằng đây đã là ván thứ ba của chúng ta rồi." Q thở dài một tiếng: "Thật sự là không biết khi nào mới có thể thoát khỏi ván này."

"Ván trước, chết oan uổng." Lời nói của K luôn ít như thế này.

Q cười khổ một tiếng, suy nghĩ đến hai ván trước đó. Ván thứ nhất, bọn họ cho rằng đã tận thế nên chịu đựng trong đau khổ một hồi lâu. Lúc gần chết, cả hai mới phát hiện đây thật ra chỉ là một trò chơi sinh tử, chém giết lẫn nhau – bởi vì người nào đó đã thiết lập ra trò chơi này.

Ván thứ hai, bọn họ dứt khoát nói hết tất cả cho ba người kia biết, nhưng vì sao lại không nói cho cô bé còn lại? Bởi vì trò chơi này được lập nên cho cô bé ấy. Chỉ cần bọn họ quấy nước đục, tỉ lệ sống sót sẽ càng cao hơn.

Nhưng mọi thứ lại tiến triển đến mức đi ngược lại những gì bọn họ tưởng tượng, trong thư viện bỗng dưng có người biến thành zombie, kết quả là dưới tình huống không phòng ngự, cả đám người đều bị tiêu diệt.

Ôi… Nếu như có thể, ai mà không muốn sống sót chứ?

Thời gian trôi qua từng ngày, đồ ăn dần cạn kiệt. Vì thế mà hôm nay, A và C quyết định kết hợp với Q và K để đi tìm đồ ăn.

Nhìn bóng lưng họ rời đi, trong lòng tôi bỗng bất an – cảm giác này giống như lại sắp có chuyện gì xảy ra vậy.

Nhưng tôi lại không có lý do gì để ngăn cản bọn họ, chẳng phải tận thế vốn vô cùng nguy hiểm sao?

Tôi bước chầm chậm lên sân thượng, đầu óc hồi tưởng lại những chuyện đã qua trong "hai kiếp". Tôi bắt đầu nhớ những chuyện từ nhỏ đến lớn. Trong ký ức của tôi, tất cả mọi người đều mờ ảo, không thấy rõ mặt. Mãi đến thời trung học, tôi mới gặp A, kế đó là B và C, gương mặt họ cực kỳ rõ ràng, những chuyện đã trải qua cùng họ cũng rành rành trước mắt.

Hình như là sau khi gặp họ, cuộc sống của tôi mới có chút màu sắc.

6. Chương 3-2: Tận Thế Lần 2 (tiếp)

Edit: Nhất Tiếu Nại Hà

Hồi còn nhỏ, tôi là người cô độc, hướng nội; Bởi vì đi công tác liên miên, ba mẹ không ở bên cạnh tôi, ngoài tôi ra chỉ có bà nội. Sức khỏe bà không tốt, khắp nhà đều tràn đầy mùi thuốc bắc và hương vị cô tịch.

Hồi nhỏ, tôi chỉ có bà nội;

Sau khi lớn lên, tôi chỉ có A;

Dần dần có B và C, tôi mới thấy mình giống như có thể dung hòa với mọi người, không còn là hòn đảo cô độc.

Nhưng tại sao ký ức trước khi tận thế lại không rõ ràng như vậy? Thậm chí tôi còn không nhớ vì sao bốn người tụ họp lại một chỗ – bây giờ thì tôi nhớ rõ sinh nhật của mình vào mùa đông kia mà?

Sau đó là ở thư viện, rốt cuộc ba người bọn họ đã biết những gì?

"Kiếp trước" chết đi, có phải vì chúng tôi tàn sát lẫn nhau không?

Từng câu hỏi nghi ngờ hiện lên trong đầu tôi, có rất nhiều chỗ không logic mà tôi chẳng thể nào nói rõ… Thậm chí tôi còn có cảm giác thế giới này rất ảo.

Nếu như trí nhớ có thể giả thì thế giới cũng giả, vậy tôi có phải là tôi không?

Tôi lắc đầu, cố gạt ngang kết luận vớ vẩn ấy đi.

Đúng lúc tôi đang đắm chìm vào suy nghĩ của mình thì có một tiếng hét thất thanh vang lên ở dưới lầu – là B!

Tôi chạy như bay xuống đó, lúc đến lầu 3 thì thấy mọi người đang chạy trốn khắp bốn phía, chỉ có B đứng ở cuối hành lang, hình như cô ấy đang rất choáng váng.

"Sao vậy?" Tôi lo lắng và hỏi.

"Zombie… Zombie vào được rồi…" B nắm chặt tay tôi, dường như cô ấy muốn cậy nhờ sức lực của tôi.

Phản ứng đầu tiên của tôi là không thể nào: "Sao có khả năng đó được? Cửa lớn cứng chắc vậy mà…"

B lắc đầu, khóc nức nở: "Không phải cửa lớn, chính là cánh cửa hông mà chúng ta chưa khám phá… Có người đặt một tảng đá trước cửa hông rồi đặt xác mèo chết lên đó, mùi máu tươi đã hấp dẫn zombie vào đây…"

Tay chân tôi bỗng chốc trở nên lạnh lẽo… Lại là đồng minh của mình làm ư…?

Không thể nghĩ nhiều trong tình huống này được nữa, zombie đang tiến gần đến chúng tôi. Tôi nhìn đường đi ở dưới lầu đã bị phá hủy mà cắn chặt răng, kéo B chạy lên lầu phía trên.

Đến lầu 3, tôi đẩy B vào trong một căn phòng, thở hổn hển và nói: "Bên ngoài phòng này có một cái cây rất lớn, cậu xé drap giường thành nhiều mảnh rồi sau đó…"

Chưa kịp nói xong, tôi đã nhìn thấy một đám zombie vừa đi lên vừa lắc lư, do đó lập tức kéo cửa lại, vì vậy mà cũng bỏ lỡ vẻ mặt phức tạp của B.

Trong hai người cần có một người hấp dẫn sự chú ý của zombie, bằng không thì cửa gỗ của ký túc xá sẽ không chịu được mà gãy mất, đến lúc đó cả hai đều sẽ bị ăn thịt.

Tôi chạy lên từng bậc thang một, nghĩ rằng: Tôi không phải thánh mẫu hoa sen trắng, nhưng làm người cần phải "có ơn tất báo"."

Năm lớp 11, sau khi lớp Văn – Lý bị tách ra, A chọn lớp Lý, tôi chọn lớp Văn, do đó mà tôi không có bạn bè.

Khi ấy, mỗi tối tôi đều tự học, lần nào về nhà cũng hơn chín giờ. Có một lần, trong lòng tôi đầy tâm sự nên đã vô tình rẽ vào con hẻm nhỏ mà chẳng biết.

Đúng vậy, tình hình xảy ra như khuôn sáo cũ, tôi đụng phải một đám côn đồ có ý xấu. Xiết chặt quai đeo cặp sách, tôi định lát nữa sẽ cho mỗi tên cặn bã một nhát dao thì B chợt xuất hiện.

Một nữ sinh yếu ớt đứng ở đầu hẻm, cô ấy dường như đã bị cảnh tượng đám côn đồ vây quanh tôi làm cho sợ hãi.

B lùi về sau hai bước, định bụng chạy khỏi nơi này thật nhanh. Hai tên côn đồ trước mặt tôi cũng nhìn thấy, bọn chúng liền muốn bắt cả cô nữ sinh xinh đẹp kia.

Nhưng một giây sau, mọi thứ lại diễn ra ngoài ý muốn, nữ sinh trông có vẻ yếu ớt kia lại đi thẳng vào trong hẻm, đá cho tên côn đồ trước mặt tôi một cước.

Sau đó cô ấy kéo tay tôi chạy đi, chạy xuyên qua vài con hẻm nhỏ, rốt cuộc cũng ra được đường lớn.

Hai người chúng tôi thở hổn hển rồi nhìn nhau cười, cô ấy nói: "Mình là B ở lớp bên cạnh."

Tôi đã quen biết B như thế. Cô ấy trông thì có vẻ dịu dàng, yếu ớt, nhưng thật ra lại có sức mạnh vô cùng lớn.

Mới đó mà tôi đã chạy tới lầu cao nhất. Đóng chặt cửa lại thật nhanh, tôi chợt phát hiện khóa cửa bị hỏng mất rồi.

Zombie tới gần từng bước một, sau lưng tôi là tấm chắn bảo vệ, tôi không thể lùi thêm được nữa.

Bị ăn thịt hay là tự sát thì tốt hơn?

Tôi khẽ cắn môi, tung người nhảy xuống, nhảy vào biển zombie ở dưới lầu.

Tôi đánh cuộc rằng… cuộc đời của tôi sẽ trở lại thêm một lần nữa.

7. Chương 4-1: Kết Thúc

Edit: Nhất Tiếu Nại Hà

Vừa mở mắt, tôi lại thấy mình đang nằm trên giường của ký túc xá.

Đầu óc tôi vô cùng mệt mỏi và rối loạn, tôi vội xuống giường, nói với A, B và C: "Mau lấy hết tiền trong người của các cậu ra."

"???" A, B và C đều không hiểu nhưng vẫn đưa tiền cho tôi. Tôi cầm tiền chạy ra ngoài, A vội giữ chặt tay tôi lại: "Zombie sẽ tới đây, cậu ra ngoài làm gì?"

Tôi sốt ruột nói: "Mình muốn ra siêu thị để mua lương thực dự trữ, lỡ như đứa nhỏ cắn người kia đến khiến dịch bùng phát thì mình cũng có đủ thời gian trữ lương thực!"

Bỏ A ở lại, tôi chạy nhanh xuống lâu, bỗng nhiên phát hiện một đoàn xe xếp thành hàng thật dài trước ký túc xá, toàn bộ đường đi đã bị phong tỏa.

Tôi chợt giật mình: Tất cả mọi người đã sống lại, bọn họ đều có trí nhớ của kiếp trước.

Phía trước chiếc xe chở đứa nhỏ zombie kia là cảnh sát vũ trang và đặc công.

Cửa xe đột ngột mở, đứa nhỏ zombie vọt ra ngoài, có một anh chàng xuất hiện từ trong đám người đông nghẹt và đánh nhau với đứa nhỏ đó.

Tôi nhìn kỹ, phát hiện anh chàng đó chính là K.

Trong lúc tôi đang để ý đến tình huống trước mặt, có người ở bên cạnh cứ nhìn chằm chằm vào tôi.

Tôi hỏi: "Cô nhìn cái gì?"

Cô ta nói: "Tôi không có nhìn cô, tôi nhìn người sau lưng cô cơ."

Tôi nhìn lại, chẳng có gì cả, trong khi tôi sửng sốt thì cô ta lại nở nụ cười.

"Cô sống tận ba lần, chẳng lẽ còn chưa rõ tình huống này là thế nào sao? Cô không biết tất cả những thứ đều được thiết lập vì cô à?"

Cô ta cởi mũ, hóa ra là Q.

"Vì sao?" Tôi cảm thấy giọng nói của mình run run, trực giác cho tôi biết cô ta nói đúng.

“Hẳn là cô nên hỏi cậu ta.” Q mỉm cười, chỉ vào A – người đã xuất hiện từ lúc nào đó.

A đứng lặng người ở đằng xa, nhìn K đánh nhau với đứa nhỏ zombie.

Tôi bước tới bên cạnh cậu, xem trận chiến cùng cậu, trực giác nói cho tôi biết: Kết quả giữa K và đứa nhỏ zombie sẽ quyết định trực tiếp đến tình hình tiếp theo.

Thật ra thì toàn bộ quá trình đánh nhau rất ngắn nhưng đối với tôi lại vô cùng lâu, từ sâu trong tiềm thức, tôi cảm giác chân tướng sẽ là cái gì đó rất khó tiếp nhận.

Đứa nhỏ zombie bị đánh bại, lúc này đây, nạn zombie sẽ không bùng phát. K và Q ôm chặt lấy nhau, khuôn mặt tràn đầy niềm vui.

Tôi hỏi A: “Tất cả đều kết thúc như vậy? Cảm giác như có gì đó không thật…”

A dịu dàng xoa tóc tôi, cười nói: “Phải, kết thúc rồi.” Cậu đột nhiên cúi đầu, đặt một nụ hôn lên trán tôi.

“Ôi trời… ôi…?!!!” Tôi đỏ hết cả mặt.

Cậu cười nói: “Hôn tạm biệt.”

Nụ cười của tôi dần dần biến mất, trong lòng có dự cảm không tốt: “Cậu đang nói gì vậy?!”

“Thật ra cậu đã sớm phát hiện thế giới này hư ảo rồi.” A đưa tay lên, mọi thứ xung quanh liền tan biến.

“Vì sao cậu không ký ức về những gì xảy ra trước khi nạn zombie bùng phát? Vì sao mỗi lần cậu đều sống lại ở cùng một thời điểm? Vì sao…” Giọng nói trầm thấp dễ nghe của A rơi vào tai tôi giống như băng lạnh tàn khốc vậy.

“Đừng nói nữa! Đừng nói nữa!” Tôi giận dữ, cắt ngang lời cậu.

Cậu che mất ánh nhìn của tôi, tiếp tục nói: “Vì sao mỗi lần sống lại cậu đều có thể gặp được người y hệt như trước đó? Bởi vì bọn mình… chính là cậu.”

Chân tướng cuối cùng đã bị vạch trần, trái tim tôi giống như bị ai đó moi ra, máu tươi chảy đầm đìa.

“Không phải như thế, không phải như thế! Mình…” Nước mắt rơi đầy trên gò má, tôi đánh mạnh vào người A, quát um lên: “Cậu gạt mình! Cậu gạt mình!”

A ôm nhẹ lấy tôi: “Mình xin lỗi, mình cho rằng có thể giải quyết mọi thứ thật tốt, đều do mình đã quá ngây thơ.” Cậu cười khổ một tiếng, lời nói tràn đầy sự bất đắc dĩ.

Nếu như có thể, tôi hoàn toàn không muốn biết chân tướng của việc này.

A nói: “Từ khi vào đại học đến nay, tình trạng của cậu ngày càng nghiêm trọng. Q, K, B và C chiếm lấy thân thể của cậu ngày một lâu hơn.”

“Cứ như vậy thì cuối cùng cậu sẽ biến mất, do đó mình đã thiết lập một trò chơi.”

“Để tiến hành trò chơi này thì ngay từ đầu phải thông báo rằng người thắng được làm vua, người còn sống ở phút cuối sẽ trở thành nhân cách của chính thân thể cậu.”

“Ván thứ hai, lúc ở thư viện, Q và K đã nói hết mọi chuyện cho B với C biết.”

“Mãi đến bây giờ, B và C mới biết họ chính là nhân cách bị phân liệt của cậu.”

A nói rất thong thả, rõ ràng, giải thích chân tướng sự việc từng chút một.

Tôi cất giọng khàn, hỏi: “Ván thứ nhất đâu… Tại sao mình không hề nhớ ván thứ nhất? Còn ván thứ hai, rốt cuộc là ai đã… giết mình?”

A im lặng trong giây lát rồi nói: “Ván thứ nhất, mình nói chân tướng cho cậu biết nhưng cậu không tiếp nhận nổi… Kết quả là khi mình tìm được cậu, cậu đã giết 28 người.”

“Ván thứ hai là… mình giết cậu. Chỉ khi mình giết cậu, trò chơi này sẽ không kết thúc, cậu mới có thể an toàn.”

Ha ha.

“Thật ra cách giải của mỗi ván vốn đã rắc rối ngay từ đầu. Mỗi khi bọn họ chết một lần, sức mạnh sẽ suy yếu một chút. Bọn họ đấu với nhau, sức mạnh của cậu được bảo vệ đến phút cuối cùng, đây chính là cách giải của mình.”

8. Chương 4-2: Kết Thúc (2)

Edit: Nhất Tiếu Nại Hà

“Ban nãy, K và Q đã tiêu diệt đứa nhỏ zombie nên ván này… còn chưa bắt đầu đã bị phá hủy, mình không còn đủ sức để mở thêm một ván nữa.”

Thân thể A dần trở nên trong suốt, cậu nở nụ cười yếu ớt với tôi: “Ban nãy, B và C đã vì hoài nghi mà tàn sát lẫn nhau.”

“K vừa bị thương nặng, Q có sức mạnh yếu nhất, không đủ để uy hiếp cậu… mình an tâm rồi.”

“Tại sao? Tại sao cậu lại vì mình mà làm đến mức này? Chẳng lẽ cậu không cần quyền chi phối thân thể này sao? Sức mạnh của cậu rõ ràng đã đạt tới trình độ thiết lập ra trò chơi này!” Tôi rống xong câu cuối, đột nhiên cảm thấy vô cùng mệt mỏi.

Quả thật rất là mệt.

Cậu xoa đầu tôi và nói: “Từ lúc lên trung học, mình đã bắt đầu đi theo cậu, khi ấy mình vẫn luôn cho rằng mình là “người”, cho đến khi phát hiện tất cả mọi chuyện, mình mới hiểu ra…

Trông thấy cậu bị hãm sâu trong thế giới của bản thân, mình không thể trơ mắt nhìn cậu như vậy. Cho dù không muốn tách khỏi cậu, cho dù mình luôn hy vọng ở bên cậu mãi mãi…”

Không… Cậu đừng đi… Tôi ôm chặt lấy A… tựa như có thể ngửi thấy hương vị của nắng trên người cậu.

”Mình sống vì cậu.

Dĩ nhiên cũng sẽ chết vì cậu, đồ ngốc ạ.”

Tay của tôi vẫn giữ trạng thái ôm lấy A, nhưng người trong lòng tôi đã tan biến mất rồi.

Không gian xung quanh bắt đầu hóa thành từng đốm sáng, tiêu tan từng điểm một.

Giống như rơi vào cơn lốc ký ức.

Tôi mơ thấy lúc mình mới vào học trung học, bản thân là một người hướng nội nhút nhát. Bạn bè xung quanh không thèm kết giao, thậm chí đến học kỳ sau mà vẫn có người chẳng biết tên tôi là gì.

Một chiều nọ, tôi quét dọn phòng học một mình, ngắm nhìn ánh tà dương mà cảm thấy cô quạnh làm sao.

Một bóng người xuất hiện, cản lại ánh sáng trước mắt tôi.

Cậu nói: Sao chỉ có một mình cậu vậy? Mình làm bạn cậu được chăng?

Giọng nói trong trẻo xen lẫn sự dịu dàng, cậu đã cứu rỗi tâm hồn tôi trong một giây đó.

Kể từ đấy, chúng tôi cùng nhau ăn cơm, cùng nhau về nhà.

Tên của cậu là A.

Năm tôi học lớp 11, một nữ sinh yếu ớt đã cứu tôi trong con hẻm nhỏ sau giờ tan trường.

Cô ấy học lớp kế bên, không hiểu vì sao trong khoảng thời gian này tôi không thấy A xuất hiện, có lẽ vì bài học bên lớp Lý nhiều khiến cậu bận rộn.

Lên cấp ba, có một ngày nọ, B đã đỏ mặt và nói với tôi rằng cô ấy có bạn trai rồi.

Hả? Và tôi đã gặp C, một cậu trai trẻ với mái tóc màu đỏ hiếu động.

Nhưng mà sao lại chẳng như họa phong* một chút nào? Hẳn là B nên xứng với một chàng trai tươi sáng như ánh nắng trời hoặc một cậu nam sinh ngại ngùng nào đó, sao có thể là tên côn đồ cho được?

*Họa là hội họa – Phong là phong cách Phong cách hội họa: Có lẽ ý nói là không giống như những gì được hình tượng hóa, như trai tài gái sắc, trai thanh gái lịch

Cậu trai trẻ có mái tóc đỏ giơ quả đấm lên và nói: Cậu là khuê mật* của B và cũng là bạn của tôi, từ nay trở đi tôi sẽ che chở cho cả cậu!

*Khuê mật – Khuê trong khuê phòng, mật trong mật ngọt – Bạn rất thân, thường hay tỉ tệ tâm sự những bí mật nho nhỏ riêng tư, thân thương trìu mến như mật ngọt vậy

Ô… Xem như ok, nhưng mà cậu chàng lại ầm ĩ quá. Ha ha ha ha, được cái kể chuyện cười miễn chê!

Cậu trai trẻ có mái tóc đỏ tên là C.

Vào đại học, A, B, C và tôi ở cùng một thành phố, nhưng lại không học chung trường. Thật tiếc làm sao, tôi giống như trở lại thời cô độc mất rồi.

Ở thư viện, tôi thường hay nhìn thấy một cặp đôi yêu nhau say đắm. Nam sinh lạnh lùng nhưng lại có sức hút khiến người ta khó kìm chế, nữ sinh ăn mặc gợi cảm nhưng người khác trông vào lại có cảm giác ấm áp an lòng.

Bọn họ không quan tâm ánh mắt người ngoài, chỉ lặng lẽ làm xong chuyện riêng của mình.

Bọn họ chỉ để ý đến nhau, thật tuyệt làm sao.

Nếu tôi có được một người như nam sinh kia, có phải tôi cũng trở nên ấm áp chăng? Tôi đã yên lặng nghĩ ngợi.

Cuối cùng cũng có một ngày, tôi nhặt được sách của bọn họ.

Mặt trên quyển sách viết: K&Q.

Mãi cho đến một ngày nào đó ——

Bạn cùng phòng trêu chọc tôi rằng: Sao lúc nào cậu cũng mua hai phần bánh ngọt vậy? Cho dù người ta chỉ tính nửa giá cho phần thứ hai cũng không cần mua hết một lúc như vậy chứ.

Không có, tôi rõ ràng chỉ ăn một phần, phần còn lại để dành cho A…

Bạn cùng phòng tiếp tục nói: Không phải còn có một đôi bạn tình nhân sắp tới chơi với cậu sao? Nếu họ lại không đến thì chắc là nghỉ phép rồi.

B và C ư? Hôm qua họ mới đến chơi mà nhỉ…

Bạn cùng phòng lại lấy một quyển sách ra: Quyển sách mà cậu nhặt được này, mặt trên của nó chẳng có tên ai cả, mình cũng không biết ai để trả lại.

Nhưng rõ ràng mặt trên viết tên K&Q mà?

Thế giới của tôi dần dần sụp đổ, chỉ còn lại một vùng tối tăm vô biên vô tận.

Giải thích một cách ngắn gọn: Nữ chính bị tâm thần phân liệt. Tất cả chỉ là nhân cách phân liệt mà thôi. Chủ thể bị chìm hãm quá sâu, các nhân cách ùa tới chiếm lấy, duy chỉ một nhân cách yêu thương chủ thể nên đã thiết lập trò chơi hòng cứu lấy cô kịp thời.

HOÀN—- —— ———

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/luan-hoi-co-han